

ramme mig, da jeg tværtimod gjentagne Gange har gjort opmærksom paa, at den Deel af Udvalget, hvorfor jeg i dette Dieblik nærmest maa betragte mig som Ordfører, just har søgt at hævde Ministerens Standpunkt. Det er hans Lovforslag, som vi kæmpe for, og som det jo ogsaa i dette Dieblik maa betragtes som hans virkelige Ønske at faae vedtaget, da han jo ellers vilde have taget Lovforslaget tilbage; idet han ikke gjør dette, hævder han det altsaa. Dette Standpunkt, som Ministeren havde stillet sig paa, og som han ønskede at bevare, var det, som jeg i mit sidste Foredrag tillod mig at kalde et Frihedsstandpunkt, idet der derved vilde gives ham frie Hænder. Det var netop Ministerens egne Udtryk, som jeg forsaavidt benyttede mig af, og det ærede 12te kongevalgte Medlem (Fischer) burde derfor have rettet sine Bemærkninger i saa Henseende, ikke imod mig, men imod Ministeren. Det er ganske vist sandt, at Ministeren ikke i visse Maader faaer saa frie Hænder ved selve Lovforslaget som ved Endringsforslaget, men til Gjengæld ere de Tal, der i Lovforslaget antyde Anlægscapitalen og Statens Garant, Tal, som vi have Visshed for ikke ere grebne ud af Lufsten. Vi kunne stole paa, at det er efter Overlæg, at disse Tal ere indførte i Lovforslaget, at det er stæet i Henhold til Beregninger, hvorefter det maa antages, at Banen kan udføres for de opførte Beløb. Hvis vi blive staaende paa Lovforslagets Standpunkt, kunne vi vente, at vi virkelig faae en Bane for disse Beløb; derimod er der ikke den mindste Garant for Tallene i Endringsforslaget; om de hvile paa Beregninger og Overflag, vide vi slet ikke, og jeg for mit Vedkommende tillader mig at betvivle det. Ogsaa derfor troer jeg, at det er rigtigt at blive staaende paa Ministerens Standpunkt og at fastholde Lovforslaget, som det er vedtaget ved 2den Behandling.

David: Jeg forlangte for Ordet, da jeg endnu søvede i Uvisshed om den høitærede Indenrigsministers egentlige Stilling til Lovforslaget. Men jeg troer nu bestemt at have hørt af ham, at han er saa langt fra at tilraade Vedtagelsen af det stillede Endringsforslag, at

han meget mere holder paa, at hans eget Lovforslag skal gaae usorandret igjennem, og jeg kan derfor frasælbe at ubiville, hvad jeg ellers troede endnu at burde bemærke.

Formanden: Den 3die Landsthingsmand for 3die Kreds har Ordet.

Sobiesen: Jeg frasælber Ordet.

Formanden: Den 1ste Landsthingsmand for 1ste Kreds har Ordet.

Madvig: Jeg skal fatte mig meget kort. Der er Ingen, som har rettet nogen Bebrejdelse mod den ærede Indenrigsminister for den Maade, hvorpaa han har taget denne Sag. Hvis Ministeren anseer Lovforslaget for i og for sig ikke rigtigt, ansee vi ham tværtimod slet ikke for bunden ved dets første Fremlæggelse; hvis den høitærede Minister — som han flere Gange har sagt — betragter dette Lovforslag som knyttet til et andet Lovforslag paa en saadan Maade, at det kun er blevet forelagt, fordi man ellers ikke kunde faae dette andet Lovforslag, nemlig det om Overdragelsen til det sjællandske Jernbaneselskab af de jydsk-syenske Baner, da er den høitærede Minister, efterat hiint Lovforslag om Overdragelsen af de jydsk-syenske Baner til det sjællandske Jernbaneselskab er faldet bort, berettiget til at tage dette Lovforslag tilbage og at sige: Forudsætningen for det er falden bort. Men naar han ikke har gjort dette, saa ønskede vi Klarhed over hans Stilling, ønskede at vide, om han holdt paa Lovforslaget som i og for sig rigtigt og godt, eller blot af et Slags Vreshenssyn. Det var dette Sibste, der syntes at ligge i hans tidligere Udtalelser, som vakte vor Indsigelse. Han udtalte sig før, som om han var bunden til dette Lovforslag ved et vist Loyalitets-hensyn, medens det forresten i og for sig ikke havde nogen Interese for ham og endogsaa til en vis Grad gik imod hans Ønske. Nu har den høitærede Indenrigsminister imidlertid talt anderledes; han har vel ikke sagt, at han anseer Lovforslaget for fuldkommen rigtigt og ønskeligt, men han har sagt, at det forlanges af Befolkningen eller dog — hvilke Udtryk han nu end brugte —